

Durmuş Hocaođlu

Sığ ve Sıra-Altı Siyâset ve Kürdistan Mes'elesi

*Yeniçađ., Analiz., 10 Ocak 2006, Salı., s.08
"Analiz" Sıra No: 341; 2006-003; Ocak-03*

YENIÇAG

Suâli bir kere daha tekrarlayalım: Niçin Kürdistan'ı kurmaya kalkışanlar Türkiye'den korkmaz da Türkiye'nin elitleri ve Türkler müstakbel bir Kürdistan'dan bu kadar korku duyar; kuruldu, kurulacak diye yürekler ağızlara gelir? Yoksa sâdece Amerika faktörü mü? Hani, ".. Amerika olmasaydı..." mı? Yoksa "Türkiye'de de Kürt yurttaşlar var ve onlar da Kürdistan ile birleşme yönünde talep ve irâde beyânında bulunmaya kalkışılar" mı? Elbette bütün bunlar küçümsenecek ve hesaba alınmayacak âmiller değil; ama asıl sebep daha başka yerlerde aranmakta olmalı: Türkiye'nin, önce bölgesinde ve sonra da dünyada, kişilik ve irâde sâhibi, devlet olma geleneğine ve bilincine bihakkın vâkıf, devlet geleneğini zenginleştirerek geliştiren, kişilik, irâde ve bilincini agresif olmayan ama taşkın bir biçimde sergileyen bir devlet olmayıp, bilakis, kendi-kendisini tasfiye sürecine girmiş, dışarıdan gelecek her türlü telkin ve yönlendirmeye açık, direnme gücü ve kaabiliyetinden mahrum, devlet olmaktan çıkmaya başlayan; bir gelecek tasavvuru, nevi şahsına münhasır bir medeniyet ideali ve projesi, gelecek yıllara ve hattâ yüzyıllara uzanan stratejileri kalmamış bir ülke hâline gelişi, O'nun ciddiye alınır olmasını ciddî şekilde engellemektedir. Bütün bunların aksi vârid olaydı, değil ki Barzani ve Talabani nâm aşîret reisleri, ümmî bir dağ çobanı dahi, bu coğrafyada böyle bir ülkenin rağmına racon kesmeye kalkışılmayacağını elbette idrâk edecektir. Ama adamlar haklı; hani "söyleyene değil, söyletene bak" türünden bir şey bu: Değil ki Barzani ve Talabani gibi, birbirlerinin dillerini dahi tam olarak anlayamayan aşîretlerin reisleri, ümmî bir dağ çobanı dahi, Kürdistan diye nev-zuhur bir Amerikan tetikçisi devlet karikatürünün kuruluşuna Türkiye'nin sığ ve sıra-altı politikalarıyla nasıl da çanak tuttuğunu bilmez mi?

Tarihten ders çıkaramayan, tarihe gömülür; buyrunuz nitekim: Bir taşra kasabasını dahi yönetmeye ehil olmadığı hâlde, Türkiye Cumhuriyeti'nin, devlet yönetimini ele almış sığ politikacılarının Kürdistan'ın kuruluşundaki ve akabinde gelecek belâlardaki rolü, bir o kadar kaabiliyetsiz İttihad ve Terakki erkânının Balkan fâciasındaki rolü ile benzeşmekte ve özdeşleşmektedir. Şöyle bir hâfizalarımızı yoklayalım: "Düşmanımın düşmanı dostumdur" kavlince Balkan komitacılarından Ermeni çetecilerine varıncaya dek, zâhiren sanki sâdece Padişah düşmanı gibi görünen ama hakikat hâlde bağnaz birer Türk ve Türkiye düşmanı olan herkesle işbirliği yaparak 31 Mart Vak'asını (31 Mart 1325, 13 Nisan 1909) önlemek gerekçesi ile Hareket Ordusu'yla İstanbul'a girerek 27 Nisan 1909'da Ermenilerin yaftaladığı ünvanla "Kızıl Sultan" olarak adlandırdıkları II. Abdülhamid'i, zorbalıkla hal' eden İttihad ve Terakki çetesi, rakipsiz olarak iktidara gelince ilk iş olarak, Balkan devletlerinin Türkiye'ye karşı ittifak etmelerindeki en büyük mâni' olan Balkan Kiliseleri arasındaki ihtilâfları gidermek üzere yeldir yepelek koşuşturup Kiliseler İhtilâfi'nı Kiliseler İttifakı'na dönüştürmek sûretiyle düşmanlarımızın birlik olmalarını sağlamış ve bunun en acı faturasını, Türklere ve Türkiye'ye, Balkan topraklarındaki varlığımızın iki yıl gibi kısa bir müddet zarfında silinip yok edilmesine sebebiyet veren ve tarihe "Balkan Fâciası" olarak geçen trajedi ile ödetmişti. Tabiatıyla, binbaşılıktan Erkân-ı Harbiye Reis-i Umûmiliđi'ne darbe ile fırlayan Enver ve şürekâsından bundan daha fazla bir şey beklemek muhâlden de muhâldir ve devlet tecrübesi ve devlet akıllı denen şeyin yokluğu da bundan başkası değildir.

İşte, artık kapımıza gelip dayanmış bulunan “Kürdistan” mes’elesinde — diğer gelişmeleri sayıp dökcek yerim yok — Türkiye’nin sâdece yakın zamandaki akılsız politikasının dehşet verici ürünlerinden birisi de aynıyla budur: Birinci Körfez Harbi’nden sonra Saddam’ın kontrolünden kurtulan Kuzey Irak’ta otorite boşluğu doğunca, Türkiye, Amerika’nın da verdiği “akıl” — yâni kendi menfaatleri doğrultusunda kendisini bir araç olarak kullanmak üzere yaptığı “yönlendirme” — ile, PKK’ya karşı bir set oluşturmak için, Saddam’dan boşalan otoriteyi Barzani ve Talabani ile sağlamaya yönelmiş ve bu maksatla, aralarındaki aşîret uyuşmazlıkları yüzünden bir araya gelerek ittifak ve güç birliği te’sis edemeyen Kürt grupların aralarındaki ihtilâfları gidermek üzere yoğun mesâî sarfetmiş, netîceten, geçen asrın başlarında İttihatçıların işlediği hatânın aynısı işlenerek, aralarındaki ihtilâflar ne olursa olsun aynı hedefe yönelmiş olan Türklerin ve Türkiye’nin kan içici düşmanları birleştirilerek Kürdistan’ın temellerine Türk harcı konmuştur.

Lafontaine’in tilkisi ağzından peynirini kaptığı kargaya “*aptallar olmazsa iş kalmaz açık gözlere*” der; siyâsette de bu böyledir: Bir tilkiler vardır, bir de kargalar ve dahi kargaları kimse ciddiye almaz; maalesef Türkiye birincisi değil, ikincisi.

Türkiye’nin hamakat politikası Kürdistan’ın temellerini attı; ama bu gidişle, hamakat devam edecek ve sıra “Büyük Kürdistan”ın temellendirilmesine gelecek; bu sözüme bir mim koyunuz.

